

1 skyrius

Šeštadienis, vasario 13-oji

Šiaurės jūra, 3.17

Mikas Donelis būtų galėjęs sugalvoti malonesnių būdų laikui praleisti.

Pavyzdžiui, sudorojęs kepsnį su bulvytėmis „Bilio kepsnių namuose“, susirastų porą dailių mergyčių ir kelias malonias valandas leistų joms tenkinti visus jo poreikius — žinoma, už tam tikrą užmokestį.

Šiame pasaulyje nieko negausi nemokamai.

Po kurio laiko apsidovanotų keliais bokalais alaus ir su vyručiais sušniauktų kelias kokso linijas — nors paskutinįkart iš nosies pasipylus kraujui „sniego“ nusprendė vartoti mažiau. Jo darbe nederą pasirodyti silpnam. Aplinkiniai gali susidaryti netinkamą įspūdį. Gali pradėti *mąstyti*, o jiems mokama ne už tai.

Toks jo darbas.

Problemų sprendėjas. Gabentojas. Kurjeris. Vadinkite, kaip tik norite, jei pusę sumos sumokėsite avansu, o kitą pusę — pristačius siuntą.

Į pirmagalį dužus dar vienai bangai žvejybinis laivas grėsmingai pakrypo. Mėgindamas neprarasti laivo kontrolės Mikas tvirtai suspaudė vairą. Kampuotas, vėjo nugairintas žandikau-

lis įsitempė vyrui ryžtingai vedant laivą per klastingas Šiaurės jūros bangas. Buvo pasiryžęs tikslą pasiekti dar prieš patekant saulei.

— *Mikai!*

Kajutės duris atplėšė jaunas, maždaug dvidešimtmetis vyrukas. Skusta galva blizgėjo nuo vandens, upeliais srūvančio blyškia oda, tekančio į nuo baimės paklaikusias akis.

— Mikai!

— Uždaryk sumautas duris! — suriaumojo vyras, perrėkdamas jūros ošimą ir vėją, it šmėkla siaučiantį aplink. — Kodėl neprižiūri krovinio?

Mikas laukė atsakymo.

Vyrukas, jų pakrikštytas Nodžiu*, užtrenkė duris ir virpėdamas, varvindamas vandenį įslinko gilyn į nedidelę kajutę. Už laivo ribų plytėjo neišmatuojami ledinio vandens plotai. Jei kas nors nutiktų paskutiniame kelionės etape, jie tikrai neišgyventų. Sunki suvokimo našta slėgė liesus, spuoguotus jaunuolio pečius.

— Nagi? Pirmyn, žmogau! Spjauk pagaliau!

Primerkęs akis Mikas bandė ką nors įžvelgti per liūtį. Vis tikėjosi išvysti pirmąsias smulkias švieses, bylojančias apie artėjančią sausumą.

— Nieko gero, — išspaudė neramiai trepsenantis Nodis. Jautė, kaip laivui siūbuojant vartosi skrandis. — Gazas sako, kad bėga per daug vandens...

Šitai išgirdęs Mikas staigiai atsigręžė.

* *Nod* (angl.) — linktelėti. Taigi Nodžiu galima vadinti žmogų, kuris yra socialiai nerangus, nuolankus, viskam pritariantis. (*Red. past.*)

— *Ką?* Po velnių, ką turi omenyje? *Kiek* vandens?

— Aš... Aš nežinau, bet daug! Gazas įjungė pompą, bet nepavyksta pakankamai sparčiai vandens išpumpuoti!

Vėl nosisukęs į vairą Mikas stengėsi greitai sugalvoti išeitį. Jei į laivą plūsta šitiek vandens, audros ilgai neatlaikys — juo lab be gyvybes gelbstinčios modernios įrangos, kuria aprūpinti dauguma laivų, be Jos Didenybės Pakrančių apsaugos tarnybos pagalbos. Miko skaičiavimais, nuo Taino uosto juos skyrė gera valanda... Jei tik tą uostą apskritai pasieks.

— Ką perduoti Gazui?

— Užčiaupk srėbtuvę ir leisk pagalvoti, — suniurzgė Mikas.

Nodis apglėbė save rankomis, dairėsi pro senus, suskilinėjusius iluminatorius. Pats nežinojo, kas blogiau: stebėti bauginamai beribį tamsų vandenyną ar tik išivaizduoti jį nusileidus į triumą, apsuptam iš visų jėgų plakančių bangų ir sušvinkusio krovinio dvoko.

— Negalime pasinaudoti radijo ryšiu? — pasiteiravo jis.

— Nebūk sumautas kvailys, — atkirto Mikas ir riebiai nusikeikė. — Tiesiog varyk į triumą ir ten lik.

Nodis žinojo, kad įsakymu abejoti nevalia. Slidinėdamas ir siūbuodamas į šalis, nulenkęs galvą priešais arktinį vėją, nuskubėjo į krovinių skyrių.

Vėl likęs vienas Mikas ranka persibraukė veidą. Nustebo net ir šaltyje užčiuopęs prakaitą.

— Nagi, — suniurnėjo pats sau. — Mąstyk, žmogau. *Mąstyk.*

Kaip tik tada horizonte pastebėjo menkutį žybsnį — vos

smeigtuko dydžio šviesuliuką, mirksintį vidurnakčio dangaus fone. Mikas įsistebeilijo pro lietu ir jūros purslus, tyškančius ant nepatikimo stiklo, drebančio aprūdijusiuose rėmuose.

Sausuma.

Šiaurės rytų pakrantėje iki šiol veikia vos keli švyturiai. Sprendžiant pagal jų koordinates, veikiausiai šviesa atsakli-do iš Rokerio, kiek daugiau nei dvidešimt kilometrų į pietus nuo Niukaslo prie Taino. Toks pasirinkimas nėra idealus, teks skambinti ir sutarti naują vietą perduoti siuntą, bet vis tiek geriau nei alternatyva.

Nirtulingai išsišiepęs Mikas aštriai pasuko vairą uosto link.

Žvejybinio laivo viduriuose Lavana dar kartą pamėgino išsi-laisvinti iš kalinančių antrankių. Nepaisydama kraujo, besi-sunkiančio iš nubrozdinimų, kaip įmanydama traukė rankas iš metalo gniaužtų. Ledinis vanduo toliau sunkėsi pro plyšius sienoje ir telkėsi į balą jai prie kojų.

— *Mae!**

Alsuodama pažvelgė į kitą patalpos pusę, kurioje panašiai prikaustyta susmukusi prie sienos gulėjo jos dukra Achara — raudanti ir šaukianti mamą. Dukra nebeturėjo valios kovoti — ši paliko kartu su paskutiniais išsekusios energijos likučiais.

— *Poom jai, Achara!***

Jai šaukiant dukrą prisijungė ir kiti moteriški balsai —

* Tąją kalbą — *mama*. (*Čia ir toliau — vert. past.*)

** Išlik narsi, Achara!

šturpi nevilties kupinų garsų kakofonija. Aplink tvyrojo pasišlykštėtinas išmatų ir vėmalų dvokas. Kūnai nebepakėlė pykinančio laivo siūbavimo, nuodingo narkotikų kokteilio ir pašvinkusio maisto, kuriuo buvo maitinami praėjusią savaitę ar dar ilgiau.

Kur tas berniukas?

Jaunas skustagalvis.

Jis buvo žiaurus — smulkios kiauliškos akutės bylojo apie dar daugiau agresijos, slepiamos abejingos širdies gelmėse, — bet tai, kad pasišalino, vis tiek kėlė nerimą.

Kur jis išėjo?

Ar paliko jas skęsti?

Veikiausiai Lavana būtų raudojusi, jei tik ašaros nebūtų seniai išsekusios. Smegenys apsunko nuo skausmo ir nuovargio, kūnas stingo iš baimės, bet vis tiek kaip įmanydama garsiau pradėjo dainuoti tajų lopšinę:

Išgirsk kaip švelniai

Lapus šiurena

Vėjo gūsiai,

Neša lapus toli, toli.

Neša juos mažutėliui,

Neša jam laimę.

Išgirsk, kaip švelniai...

Ji nutilo liukui virš galvų vėl atsivėrus ir vidun pradėjus plūsti jūros ir lietaus vandeniui. Tankiai mirksėdama Lavana išstūmė iš akių vandenį. Išvydo vaikiną siluetą, apšviestą blau-

sios švieselės jam už nugaros. Išgirdo šaukiant kitam vyrui, kurį vadino Gazu.

Palengvėjimas virto neapykanta, o tada nuoširdžiu džiaugsmu stebint, kaip vyrui pradėjus leisti kopėčiomis koja slysteli ir jis pliūkšteli į seklią prasmirdusią balą. Tamsoje vylėsi, kad jis nebepakils. Svajoto spausti prie grindų, kol plaučiai prisipildys vandens.

Vis dėlto išgirdusi, kaip vaikinai maskatuoja plonytėmis rankomis ir kojomis, o paskui apgailėtina ištuština skrandį, suprato — liko gyvas.

Bent jau kol kas.

Lavana nesuvokė, po kiek laiko pajuto trenksmą.

Nuo tada, kai drauge su Achara Čiang Majuje žengė pirmuosius lemtingus žingsnius į furgoną, prarado laiko nuovoką. Galbūt prabėgus dvidešimčiai ar trisdešimčiai minučių, kai Nodis grįžo į triumfą, pasigirdo į uolą skylančios medienos treškesys. Laivas pasviro, pirmagalis sekundę ar porą pakibo ore ir vėl vožėsi į vandenį pasiduodamas jo malonei. Pro skylę, atsivėrusią pirmagalio dešiniajame borte, pradėjo plūsti vanduo.

Moterys klykė. Kūnai savaime metėsi pirmyn, tada atgal, kol atsitrenkė į tvirtas kalėjimo sienas. Riešus vienoje vietoje skausmingai laikė antrankiai, nepasiduodantys smūgio jėgai.

— *Mae! Mae!*

Lavana manėsi išgirdusi dukters šūksmus. Vėl įsitempė mėgindama išsilaivinti. Buvo pasirengusi susilaužyti kaulus, kad tik pasiektų savo mergytę, kuriai tikėjosi užtikrinti geresnį gyvenimą.

— *Achara!*

Vandens lygis sparčiai kilo. Lavana stebėjo, kaip jaunuolis Nodis it žiurkė pasileidžia prie kopėčių gelbėdamas savo kailį. Toli nenusigavo, nes liukui vėl atsivėrus išniro velnias, vyrų vadinamas Kurjeriu. Nustūmęs jaunuolį atgal ir pats nušoko į vandenį. Mostelėjęs į moteris išsitraukė raktų ryšulį ir metė jaunuoliui, nuskubėjusiam rakinti pančių, o pats liko lūkuriuoti ir skaičiuoti jas it galvijus.

Greitai prisijungė ir trečiasis vyras. Kylant vandens lygiui Lavana nenuleido nuo jų akių. Po kurio laiko kūnas sustingo, o krūtinę taip sukaustė, kad vargiai begalėjo kvėpuoti.

Žvilgsniu lakstė nuo vieno prie kito suvokdama, kad kitos progos nepasitaikys.

Galiausiai Nodis ją pasiekė. Stambūs pirštai ėmėsi krapštyti spyną jai prie riešo, o lūpos iš baimės spaudė nepadorius keiksmus, kurių Lavana nesuprato. Užuodusi vaikino baimę, pasijuto stipresnė, nors ir stovėjo ant mirties slenksčio. Jūrai besiglemžiant jų kūnus stebėjo vaikino akių baltymus. Galiausiai jos ranka atitrūko nuo sienos ir pliūkstelėjo į vandenį. Galbūt jaunuolis būtų perėjęs prie kitos moters, bet Lavana pakilo sutelkusi jėgą, apie kurią nė pati nenutuokė, apnuoginusi dantis, it letenas išskėtusi rankas.

Netikėtai užkluptas Nodis parkrito, veidas paniro po vandeniui. Nuostabią, palaimingą akimirką Lavana metėsi ant jo, kovojo su mostaguojančiomis rankomis išlaikydama jį po vandeniui. Šitai baigėsi, kai stipri ranka čiupo kuokštą plaukų ir ją atplėšė.

— Kalė, — suniurzgė Gazas ir kilstelėjo laisvąją ranką kečindamas atkeršyti.

— Vesk ją iš sumauto laivo, — suriko Mikas. — Neturime laiko!

Lavaną stumtelėjo link kopėčių prisijungti prie kitų, iš paskutinių jėgų besikeberiojančių viršun, skubančių palikti laivą, kol šis dar nepaniro į tamsią jūros gelmę, kurioje prisijungs prie kitų laivų skeletų, primenančių ant dugno išsirikiavusius sargybinius.

Lavanos akys chaotiškai bėginėjo į šalis, bet Acharos nerado.

— *Achara!*

Ant denio laukė dar nepažįstamas pragaras. Laivas siūbavo, grėsmingai balansavo dugnu netvirtai pasirėmęs į sausumą, barstė moteris link planšyro* ir pro jį į jūrą. Lavanos sveikoji ranka šovė pirmyn įsikibti į šiurkšnią virvę. Apgaubusioje tamsoje toliau ieškojo Acharos — net ir raumenims klykiant, meldžiant atpalaiduoti gniaužtus ir pasiduoti. Už laivo duženos ribų nematė nieko, tik miglotas milžiniškos iš jūros iškilusios uolos apybraižas. Uola it giltinė, atėjusi pasiglemžti jų sielas, užstojo netolimo kranto šviesas. Lavana nebegirdėjo nieko, tik bangų mūšą ir savo pačios klyksmus, nebejautė nieko, tik sielvartą.

Tačiau dar ne viskas.

Stambi darbininko plaštaka suėmė jos ranką ir pradėjo vieną po kito nuo virvės plėšti pirštus. Lavana beviltiškai kūktelejo kūnui it skudurinei lėlei slystant link svyruojančio laivo krašto. Nodis slydo kartu. Lavana pamanė girdinti jo juoką:

* Viršutinė laivo turėklų dalis.

šaižų, maniakišką. Jaunuolis atplėšė ją nuo denio ir atsuko veidu į vandenį.

— Plauk, — spjovė ir, įrėmęs į nugarą batą, pasiuntė išsiskėtojusią skristi per bortą. Skrieti žemyn, žemyn, į gilia, tamsią užmarštį.

Tam, kad įveiktum nedidelį atstumą nuo laivo duženos iki kranto — siauro akmeningo paplūdimio palei uolas, — prireikė valios išgyventi. Nors potvynis jau traukėsi, net ir seklumoje srovė išliko stipri. Lietus iš visų pusių talžė išsekusius kūnus.

Achara susmuko ant smėlio. Kūnas nevalingai drebėjo dėl šoko, šalčio ir narkotikų, besišalinančių iš organizmo, poveikio. Vemdama ir spjaudydamosi suleido pirštus į žemę prisilaidydama tvirto pagrindo. Miglotai girdėjo vėjo nešamus balsus. Susirietusi embriono poza užsimerkė ir leido lietui talžyti palaužtą kūną.

— Dar viena čia!

Keliama nuo žemės pirštais paliko smėlyje ilgas žymes. Kojos sunkiai išlaikė svorį, bet vyras vis tiek stumtelėjo prie nedidelės draugėn suburtų moterų grupelės, saugomos įdėmios *Kurerio* akies.

— Aštuoniolika, — urgztelėjo jis, Acharai svirduliuojant jam prie kojų. — Dviejų vis dar trūksta.

— Pamažu pradeda švisti, — įspėjo Gazas. — Privalome judintis.

Nors žodžių nesuprato, Achara pasekė jo žvilgsnį per vandenį iki tolimo horizonto, jau keičiančio spalvą iš vidurnakčio

mėlynės į tamsiai violetinę. Ir vėl pamažu kyla saulė. Achara apžvelgė kitas moteris. Nubraukusi nuo akių sūrų vandenį, ieškojo mylimo veido.

Mamos nepamatė.

— *Mae*, — sukuždėjo jusdama, koks užkimęs, gergždžiantis jos balsas. — *Mae!*

— Užsičiaupk, — metė Nodis ir atgalia ranka smarkiai vožtelėjo, nublokšdamas nusilpusį kūną ant smėlio.

— Ei! Atsargiai, pusgalvi, — subarė Mikas be didelio užsidegimo. — Prisimink — jis nenori matyti išmargintų kūnų. Nodis nusijuokė.

— Kokia tikimybė po to, ką patyrėme, — atrėžė jis. — Dabar jau niekam nebus tinka...

— Ne visi tokie išrankūs kaip tu, — metė Gazas, ir trys vyrai nusijuokė.

— Štai ir Kalumas. — Mikas mostelėjo į toliau paplūdimyje mirksinčią švieselę. — Atvyko pastiprinimas, vyručiai.

— Kaip likusios dvi? — pasitikslino Nodis.

Mikas dar kartą apžvelgė paplūdimio šešėlius, atsigrėžė į aukštai iš vandens iškilusią uolą, prie kurios žaisdavo vaikystėje. Tais laikais arka jungė uolą su smulkesniu kalkakmenio dariniu, bet bėgant metams sutrupėjo. Liko tik aukšta, grublėta uola, prie kurios laivas pasitiko likimą.

Galbūt neteko ne vien laivo.

— Atsitiktinės aukos, — atšovė ir pasilenkęs sučiupo moterį už plonyčių rankų. — Nagi, judinkimės.

2 skyrius

Elsdonas, Nortumberlandas

Už šešiasdešimt keturių kilometrų į šiaurės vakarus nuo tos vietos, kur Kurjeris paplūdiniu ginė gyvą krovinį į lūkuriuojantį furgoną, detektyvas vyresnysis inspektorius Maksvelas Finli-Rajenas negalėdamas užmigti stebėjo į miegamojo stoglangį tykštančius lietaus lašus.

Nieko neįprasto; gyvenime Rajenui ne sykį teko patirti nemigos naktų. Šitai nė kiek nestebino turint omenyje pasirinktą išskirtinę profesiją: tirti pačius sunkiausius žmogaus nusikaltimus prieš kitą žmogų, stebėti netektis ir destruktiją. Žiaurūs vaizdai retai suderinami su aštuoniomis valandomis nepertraukiamo miego. Pridėjęs prastai naktį miegantį kūdikį gali nė nebesvajoti išsimiegoti.

Kaip tik tuo metu per mobiliąją auklę pasigirdo bundančio vaiko bruzdėjimas. Rajenas jau ketino sėlinti iš kambario tikėdamasis užkirsti kelią kurtinantiems klyksmams, bet jį sustabdė mieguistas žmonos balsas.

— Galiu nueiti ir aš. — Ana nusižiovavo, net žandikaulis trekštelėjo. — Pastaruuju metu mažai miegi.

Žmonos balse išgirdęs rūpestį Rajenas lūpomis brūkštelėjo per jos lūpas.

— Man viskas gerai. — Turint omenyje tokią nepadoriai

ankstyvą valandą, balsas nuskambėjo stebėtinai džiugiai. — Pamėgink dar kiek numigti.

Ana suraukė antakius, bet vokai jau sviro žemyn.

— Gera, — sumurmėjo ji. — Myliu.

Rašalą primenančioje prieblandoje akimirką Rajenas šypsojosi. Stebėjo, kaip ant žmonos veido krinta mėnesienos spinduliai, o tada dar plačiau išsišiepė išgirdęs jau garsesnę pasipiktinusios dukrelės verksmą.

— Esu jų abiejų vergas, — suniurnėjo.

Pakėlęs savo ilgą kūną iš šilto guolio Rajenas pavargusia ranka persibraukė tamsius plaukus, užsitraukė pižamos kelnes ir koridoriumi nupėdino pasveikinti Jos Didenybės.

— Kaip manai, kiek dabar valandų?

Kaip jau įprasta, pajuto plūstančią meilės bangą. Ema visiškai išsibudinusi stovėjo lovelėje ištiesusi rankas, pasirengusi leistis tyrinėti pasaulio.

— Turbūt ne *taip* jau anksti, — nusileido Rajenas, paėmė dukrelę ant rankų ir priglaudęs smulkų kūnelį prie krūtinės įkvėpė kūdikiško aromato. — Eime, papusryčiausime.

Ema pritariamai suburbuliavo ir suvarė naująjį dantuką jam į nuogą petį.

— Šū... Šuktelėjimas! — skubiai pasitaisė Rajenas ir pamane išgirdęs iš kito kambario sklindantį žmonos juoką. — Nekandžiok tėtuko. Ar mamytės. Tiesą pasakius, apskritai nekandžiok kitų žmonių. Nekandžiok *nieko*, kąsk tik maistą...

Jie leidosi laiptais, o dukra kikenė.

— Visai nejuokinga, — tauškėjo Rajenas. — Iš kur man žinoti, gal reikia pasiskiepyti nuo stabligės. Tu kaip laukinė.

Ema dar sykį išsišiepė seilėta šypsena ir iš savo aukštos kėdutės stebėjo, kaip Rajenas ruošia buteliuką šilto pieno ir verda prėską košę.

Jų žvilgsniams susitikus Rajeną nejučia pribloškė naujas, abejonių nekeliantis suvokimas. Šitai šmėkščiojo minčių pakraščiuose pastaruosius du mėnesius, o gal ir ilgiau. Žvelgdamas į dailių meilės ir pasitikėjimo kupiną dukros veidelį, suvokė nebegalintis dirbti darbo, keliančio pavojų šeimai. Pernelyg dažnai jo pareigos atvesdavo blogį prie jų durų. Pernelyg daug kartų kilo grėsmė netekti visko, kas šiame pasaulyje svarbiausia.

Ir dėl ko?

Siekiu teisingumo mirusiesiems, mintyse iškilo atsakymas.
Darau pasaulį saugesne vieta.

Rajenas papurtė galvą ir prisėdo pamaitinti dukrą, kol pasaulis pamažu budinosi.

— Sėkmė neamžina, — sukuždėjo jis, švelniai paglostydamas dukrelei galvą. — Ką daryčiau, jei tau kas nors nutiktų, ką?

Širdyje virė mūšis tarp troškimo ir toliau daryti tai, kam esąs pašauktas — kai kurie sakytų, kad jis gimęs tokiam darbui, — ir noro apsaugoti mylimą šeimą.

— Yra ir kitų pašaukimų, — tarė Emai, žvelgiančiai į jo audringas sidabriškai mėlynas akis. — Reikšmingesnių.

Rajenas pro langą žvelgė į Nortumbrijos kalvas ir stebėjo, kaip dangus iš tamsiai mėlyno tampa purpurinis, tada rusvas. Neabejojo, kad kažkur šiame pasaulyje kitas tėvas kenčia nevilties skausmą, taikstosi su bejėgišku pykčiu praradęs patį brangiausią dalyką gyvenime.

Gali tokiems žmonėms padėti, vėl pasigirdo balsas mintyse. Gali atkeršyti už netektį.

Rajenas akimirką užsimerkė ir išvydo plaukiančius mirusiųjų, kurių gyvybės buvo pasiglemžtos anksčiau laiko, veidus. Regėjo ir žudikų veidus. Prisiminė ryškių ledinių mėlynų Keiro Edvardso — Kirvio — akių žvilgsnį, kai surakino jam gerklę. Vėl išgirdo paniekinamą prunkštelėjimą, kai atsitraukė nesugebėdamas paaukoti savo sielos dėl noro atkeršyti. Žmonijos piktžolių ravėjimas suteikė gyvenimui prasmę, kurios jaunystėje šitaip trūko. O mintis, kad gatvėmis šlaistysis vienu iškrypėliu mažiau, vertė priimti riziką.

Tačiau gal jau metas perduoti atsakomybę kitiems, lygiai tokiems pat talentingiems? Nortumbrijos kriminalinių tyrimų skyriaus draugai ir kolegos tęstų darbą ir be jo. O jis galbūt geriau miegotų, kasdien nematydamas vis naujų košmariškų veidų, persekiojančių auštant rytui.

Gal jau metas *normaliam* gyvenimui, kad ir ką tai reikštų.

Malonus, eilinis darbas nuo devintos ryto iki penktos vakaro. Geresnis darbo ir laisvalaikio balansas. Jokio spaudimo, jokio streso, tik paprasta egzistencija — atėjai į darbą, išėjai. Lieka daugybė laiko ir energijos.

Bėda ta, kad jis sunkiai pajėgė įsivaizduoti tokį gyvenimą. Nė nežinotų, nuo ko pradėti.

Kol Ema siurbė pieną iš vaikiško puodelio, Rajenas sėdėjo paniręs į ramybės neduodančias mintis. Tikėjosi, gal pasaulis pasiųs jam ženklą.

Jei tik tikėtų likimo ženklais.

3 skyrius

Marsdeno įlanka

Saulėtekis šeštadienį, vasario 13-ąją

Koks Marsdenas gražus rytui auštant.

Bėgant amžiams negailestingieji Šiaurės jūros potvyniai išskaptavo uoloje įlanką ir grotą su šūsnimi urvų, teikiančių prieglobstį kontrabandininkams, linksminančių vietinius vaikus, dovanojančių nuostabius vaizdus daugybei fotografų, nekantraujančių užfiksuoti šį grožį.

Džilė Prais buvo viena iš jų.

Nors pragyvenimui užsidirbo kaip vestuvių fotografė, įamžinanti dailias išraudusias nuotakas, pasidabinusias nėriniais ir tiuliu, jos širdis linko prie gimtųjų vietų kraštovaizdžio. Vėšiais, šviesiais rytais gamta ją šaukte šaukdavo. Jūra ir dangus kviesdavo užfiksuoti nuostabų saulėtekį virš vandens — kiekvieną dieną vis kitokį. Šis rytas toks ir buvo. Kadangi nebuvo pasamdyta dirbti vestuvėse, turėjo laiko nuo namų Saut Šildse atkakti į Marsdeno įlanką. Prisistatė apsiginklavusi fotoaparato stovu ir kavos termosu, padėsiiančiu atlaikyti vasario šaltuką.

Tokiu paros metu gatvės buvo tuščios — daugelis žmonių dar gulėjo lovose. Džilė neskubėdama važiavo pažįstamu keliu palei skardžio kraštą, kol pasiekė stovėjimo aikštelę, kurioje